

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: V.Chisilița)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A.Minciuna, I.Muruianu, E.Palanciuc)

ÎNCHEIERE

01 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache împotriva hotărârii din 02 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a ț ă :

La data de 13 ianuarie 2020 Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, reprezentați de avocatul Elena Ursu, au depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanții au indicat, că la data de 24 septembrie 2019, Radu Nichifor, locțiitorul Comandantului, Șef Stat Major al Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” al Ministerului Afacerilor Interne Comisar-șef și Veaceslav Mihalache, locțiitorul Comandantului, Șef al Serviciului Resurse Umane al Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” al Ministerului Afacerilor Interne Comisar-șef s-au adresat Șefului interimar al Inspectoratului General al Poliției, Gheorghe Balan cu cerere, privind recalcularea și achitarea salariului, conform treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă, prevăzute la art. 12 pct. 6 al Legii nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar.

Reclamanții au invocat, că prin scrisoarea nr. 34/5-560 din 18 octombrie 2019 li s-a comunicat, că cerințele înaintate nu pot fi admise pe motiv, că nu este temei legal.

Astfel, reclamantii au menționat, că la data de 22 noiembrie 2019 au depus către Inspectoratul General al Poliției o cerere prealabilă, prin care au solicitat anularea refuzului privind recalcularea și achitarea salariului, cu recalcularea și achitarea acestuia, conform treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă, prevăzute la art. 12 pct. 6 al Legii nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar. Însă, prin scrisoarea nr. Col-71/19 din 05 decembrie 2019, cererea a fost respinsă ca neîntemeiată, fiind luată decizia de a expedia dosarele administrative către autoritatea publică ierarhic superioară – Ministerul Afacerilor Interne, pentru adoptarea deciziei finale, însă, nu au primit niciun răspuns.

Reclamantii au relevat că nu sunt de acord cu refuzul Inspectoratului General al Poliției nr. Col-71/19 din 05 decembrie 2019, privind recalcularea și achitarea salariului conform treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă, deoarece în conformitate cu art. 12 alin. (2) din Legea nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, salariul de bază se stabilește conform coeficienților de salarizare prevăzuți în anexele nr. 3-10, în raport cu funcția deținută, nivelul de studii, categoria de calificare, gradul didactic, vechimea în muncă sau treapta de salarizare, după caz, în condițiile prezentei legi. Iar, conform art.12 alin. (4) din aceeași Lege, fiecărei funcții îi corespund 6 trepte de salarizare corespunzătoare perioadelor de vechime în muncă, cu excepția funcțiilor de demnitate publică, personalului din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică, funcționarilor publici de conducere de nivel superior și a conducătorilor unităților bugetare, indiferent de statut sau categoria de personal a acestora.

Totodată, reclamantii au menționat că art. 12 alin. (5) din Legea menționată, stabilește că salariul de bază pentru persoanele cu funcții de demnitate publică, personalul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică, funcționarii publici de conducere de nivel superior și pentru conducătorii unităților bugetare, indiferent de statut sau categoria de personal a acestora, se stabilește corespunzător clasei de salarizare și coeficientului de salarizare indicat în anexele la prezenta lege, în condițiile alineatelor (9)-(12). Iar, alin. (6) al aceluiași articol indică că, treptele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă sunt: treapta VI - peste 20 de ani, se adaugă 6 clase de salarizare succesive, suplimentar față de clasa de salarizare prevăzută pentru treapta I.

De asemenea, reclamantii au indicat că, în conformitate cu Anexa nr.1 a Legii nominalizate, funcției de loțiitor comandant de brigadă i se atribuie clasa de salarizare 93, coeficientul de salarizare fiind de 6,85.

Astfel, reclamantii au invocat că din Legea menționată supra rezultă, că funcția de loțiitor de comandant de brigadă nu este echivalentă cu funcția de conducător al unității bugetare, iar funcției de loțiitor de comandant de brigadă urmează să i se calculeze treptele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă. Or, cele invocate în scrisoarea nr. 34/5-560 din 18 octombrie 2019, de către șeful interimar al Inspectoratului General al Poliției la explicația Ministerului Finanțelor, precum că, la funcția de conducător al unității bugetare, se referă și funcțiile de adjunct/loțiitor/vicepreședinte, nu sunt relevante și întemeiate legal. Iar, explicația dată de Ministerul Finanțelor printr-o scrisoare, nu prevalează și nici nu are valoarea echivalentă unei legi organice, cum este Legea nr.270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, în redacția în vigoare până la data de 01 ianuarie 2020, care la art. 12 alin. (4) stabilea expres excepția la calcularea treptei de salarizare pentru vechimea în muncă și anume, pentru conducătorii unității bugetare.

În afară de aceasta, reclamantii au menționat că, termenul „conducător” nu este sinonim și nu este echivalent cu termenul „loțiitor”. Mai mult, modificarea operată prin

Legea nr. 175 din 19 decembrie 2019 pentru modificarea Legii nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, art. 12 alin. (5), care a fost completat cu expresia „inclusiv adjuncții și loțiitorii” demonstrează, că în lipsa completării respective, adjuncților și loțiitorilor conducătorului unității bugetare nu le putea fi aplicată excepția privind calcularea treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă.

Astfel, reclamantii au invocat, că refuzul Inspectoratului General al Poliției privind achitarea treptelor de salarizare conform vechimii în muncă, este unul ilegal și neîntemeiat. Or, în conformitate cu art. 5 Codul muncii, principiile de bază ale reglementării raporturilor de muncă și a altor raporturi legate nemijlocit de acestea, principii ce reies din normele dreptului internațional și din cele ale Constituției Republicii Moldova, sunt următoarele: egalitatea în drepturi și în posibilități a salariaților; garantarea dreptului fiecărui salariat la achitarea la timp, integrală și echitabilă a salariului, care ar asigura o existență decentă salariatului și familiei lui; asigurarea egalității salariaților, fără nicio discriminare, la avansare în serviciu, luându-se în considerare productivitatea muncii, calificarea și vechimea în muncă în specialitate, precum și la formare profesională, reciclare și perfecționare.

Reclamantii au invocat, că din norma legală menționată rezultă, că fiecărui angajat statul îi garantează egalitatea în drepturi și posibilități, egalitatea la avansarea în serviciu în corespundere cu productivitatea muncii, calificarea, vechimea în muncă, etc., precum și achitarea unui salariu echitabil.

Totodată, reclamantii au relatat, că în conformitate cu art. 1 alin. (2) din Legea nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, scopul prezentei legi constă în asigurarea unui sistem de salarizare a personalului din sectorul bugetar transparent, echitabil, atractiv, simplu de gestionat, capabil să reflecte și să remunereze performanța, în cadrul căruia salariul de bază să reprezinte principalul element al remunerației personalului. Iar, conform art. 3 alin. (1) din aceeași Lege, sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: nediscriminare, echitate și coerență, în sensul asigurării tratamentului egal și a remunerării egale pentru muncă de valoare egală. Or, Legea menționată garantează respectarea principiilor echității, coerenței, nediscriminării și stabilește ca scop asigurarea unui sistem de salarizare echitabil și capabil să reflecte și să remunereze performanța, dar când instituțiile statului ajung la aplicarea legii respective, intervine Ministerul Finanțelor, cu explicații, care se abat de la principiile dreptului muncii și de la textul normei legale menționate și ca efect duc la discriminarea poziției loțiitorilor conducătorilor unității bugetare.

În context, reclamantii au invocat, că este contrar legii și inequitabil ca unei persoane ce deține funcția de loțiitor al conducătorului unității bugetare, pe de o parte, să nu i se calculeze treapta de salarizare pentru vechime în muncă, iar pe de altă parte, unei persoane ce deține o funcție inferioară funcției de loțiitor al conducătorului unității bugetare să i se calculeze aceste trepte, fapt ce duce ca consecință la creșterea coeficientului de salarizare aplicabil, iar astfel, o persoană ce are treapta de vechime în muncă echivalentă cu cea a loțiitorului conducătorului unității, are un salariu mai mare decât superiorul său, loțiitorul conducătorului unității, fapt, care duce la încălcarea art. 3 alin. (1) al Legii nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, în sensul aplicării discriminatorii, inequitabile și incoerente a acestei Legi și a principiilor de remunerare inequitabilă a muncii prestate de către salariat.

Reclamantii au relevat că cele menționate rezultă din ordinul nr. 2ef din 10 ianuarie 2019 „Cu privire la procedurile de personal în privința angajaților Brigăzii de Poliție cu

Destinație Specială „Fulger” al Inspectoratului General al Poliției” prin care, comandantului de detașament, funcție ce este inferioară funcției de loțiitor al comandantului, i se atribuie clasa de salarizare 90 și i se adaugă treapta pentru vechime în muncă 6, respectiv, clasa de salarizare crește până la 96. Iar, astfel, coeficientul de salarizare crește și el de la 6,43 până la 7,29 respectiv, salariul este de xxxxx de lei, iar pentru funcția de loțiitor al comandantului, i se atribuie clasa de salarizare 93 și rămâne neschimbată, iar coeficientul de salarizare de 6,85 respectiv, salariul este de xxxxx de lei, deși în corespundere cu norma legală menționată, pentru funcția de loțiitor al conducătorului unității bugetare, clasa de salarizare ar trebui să crească până la 99, iar coeficientul de salarizare să fie de 7,76.

În aceeași ordine de idei privind inechitatea și discriminarea salariaților, se înscrie și norma prevăzută la art. 12 alin. (10) al Legii nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, care stabilește, că persoanele care ocupă funcții de vicepreședinte, adjunct, loțiitor, cu excepția funcțiilor care se regăsesc expres în anexele nr. 3-10, beneficiază de salariul de bază, determinat în condițiile legii, redus cu 4 clase de salarizare succesive față de clasa de salarizare indicată pentru conducătorul ierarhic superior, prevedere ce discriminează persoana ce ocupă funcția de loțiitor al conducătorului unității față de persoana ce ocupă o funcție inferioară celei de loțiitor, și căreia nu i se aplică reducerea claselor de salarizare față de clasa de salarizare a conducătorului ierarhic superior, după cum stabilește legea în cazul loțiitorului conducătorului.

Reclamanții Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache au solicitat anularea răspunsurilor Inspectoratului General al Poliției nr. 34/5-560 din 18 octombrie 2019, nr. Col-3960/19 din 22 noiembrie 2019, nr. 44/15-123 din 14 ianuarie 2020 și nr. 44/15-124 din 14 ianuarie 2020, prin care li s-a refuzat recalcularea și achitarea salariului și obligarea Inspectoratului General al Poliției să le efectueze recalcularea și achitarea salariului, începând cu 01 decembrie 2018, conform treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 02 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, cererea de chemare în judecată depusă de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil și compensarea cheltuielilor de judecată a fost respinsă (f.d. 86, 92-106).

La data de 02 octombrie 2020, Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, reprezentați de avocatul Elena Ursu, prin intermediul poștei electronice și înregistrat în cancelaria instanței de fond la 03 octombrie 2020, au depus apel împotriva hotărârii din 02 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.90-91).

Hotărârea motivată din 02 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost notificată, prin intermediul poștei electronice, reprezentantului apelanților Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, avocatului Elenei Ursu, la data de 17 noiembrie 2020 (f.d.107-108).

La data de 17 decembrie 2020, prin intermediul poștei electronice, apelanții Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, reprezentați de avocatul Elena Ursu au depus motivarea apelului, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate, cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii (f.d.126-130).

Astfel, instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind depus în termen apelul lui Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache.

Prin decizia din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache împotriva hotărârii din 02 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.172, 173-187).

Pentru a pronunța această decizie, Curtea de Apel Chișinău a menționat că instanța de fond întemeiat a ajuns la concluzia privind respingerea acțiunii lui Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache.

Instanța de apel a relevat, că în ședința de judecată s-a confirmat faptul, că prin ordinul nr.2ef din 10 ianuarie 2019, lui Radu Nichifor, Comisar-șef, loțiitor al Comandantului, șef Stat Major al Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger”, i s-a atribuit treapta VI, clasa 93 și coeficientul de salarizare 6,85, cu quantumul salariului de bază stabilit în mărime de xxxxx de lei, în baza vechimii în muncă pentru stabilirea treptelor de salarizare de 21 de ani, 02 luni, 01 zile, iar lui Veaceslav Mihalache, Comisar-șef, loțiitor al Comandantului, Șef Secție Resurse Umane al Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger”, i s-a atribuit treapta VI, clasa 93 și coeficientului de salarizare 6,85, cu quantumul salariului de bază stabilit în mărime de xxxxx de lei, în baza vechimii în muncă pentru stabilirea treptelor de salarizare de 22 de ani, 06 luni, 17 zile. Or, ordinul Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” nr. 2ef din 10 ianuarie 2019, reprezintă temeiul juridic de atribuire a treptelor de salarizare, claselor și coeficienților de salarizare a apelanților Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, care nu a fost contestat și anulat, acesta prin urmare produce efecte juridice și reglementează raporturile juridice de salarizare între angajatorul Brigada de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” și apelanții Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache.

Prin urmare, instanța de apel a respins ca neîntemeiate obiecțiile apelanților Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache referitor la calcularea incorectă a salariului, aceasta urmând a fi realizată corespunzător vechimii în muncă, în condițiile art. 12 alin. (6) al Legii nr.270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar. Or, treptele de salarizare, clasele și coeficienții de salarizare a apelanților, au fost stabilite prin actul administrativ al conducătorului unității bugetare și anume, prin ordinul Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” nr. 2ef din 10 ianuarie 2019, în privința căruia apelanții nu au formulat obiecții și nu și-au exprimat dezacordul.

Astfel, instanța de apel a conchis, că instanța de fond just a reținut temeinicia refuzului Inspectoratului General al Poliției de recalculare și achitare a salariului treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă lui Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache.

Prin urmare, instanța de apel consideră că este neîntemeiată pretenția apelanților Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache cu privire la anularea refuzului nr. 34/5-560 din 18 octombrie 2019, nr. Col-3960/19 din 22 noiembrie 2019, nr. 44/15-123 din 14 ianuarie 2020 și nr. 44/15-124 din 14 ianuarie 2020, privind recalcularea și achitarea salariului și obligarea Inspectoratului General al Poliției să le efectueze recalcularea și achitarea salariului începând cu data de 01 decembrie 2018, conform treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă. Or, cu certitudine s-a constatat că, prin ordinul Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” nr. 2ef din 10 ianuarie 2019, lui Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache li s-a atribuit treapta, clasa și coeficientul de salarizare, cu quantumul salariului de bază stabilit în baza vechimii în muncă, pentru stabilirea treptelor de salarizare. Actul nominalizat nu a fost contestat și anulat. Prin urmare, acesta produce efecte juridice și

reglementează raporturile juridice de salarizare între angajatorul Brigada de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” și apelanții Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache.

În acest context, instanța de apel a relevat, că argumentele apelanților Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, indicate întru susținerea apelului, dar și a acțiunii înaintate, nu pot servi temei pentru admiterea acțiunii, deoarece ultimii nu au prezentat probe, care confirmă ilegalitatea actelor contestate. Or, conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Instanța de apel a concluzionat, că prima instanța a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristicile raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic, creând participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptul la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Cu referire la pretenția formulată de către apelanții Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache privind compensarea cheltuielilor de judecată, instanța de apel a menționat că prima instanță întemeiat a respins această pretenție. Or, art. 94 alin. (1), art. 96 alin. (1) și alin.(1¹) Cod procedură civilă, obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată, precum și cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile, iar în cazul dat reclamantii/apelați au pierdut procesul.

La data de 09 iunie 2021 Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache au depus recurs împotriva deciziei din 12 mai 2021 (f.d.189).

Ulterior, la data de 09 august 2021 Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache au depus motivarea recursului (f.d.196-201).

În susținerea recursului recurenții au invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală și neîntemeiată prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, probele fiind apreciate eronat.

Recurenții au menționat că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu s-au expus asupra legalității sau ilegalității calculului salariului corespunzător vechimii în muncă, invocat de ei în cererea de chemare în judecată, menționând doar, că lor li s-a atribuit treapta, clasa și coeficientul de salarizare, cu cuantumul salariului de bază stabilit în baza vechimii în muncă, în temeiul ordinului Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” nr. 2ef din 10 ianuarie 2019, care nu a fost contestat și anulat.

Or, instanța de fond, dar și instanța de apel au avut competența să adopte orice măsură de restabilire a legalității încălcate, precum și să dispună acordarea de despăgubiri pentru prejudicii cauzate, ca urmare a încălcării dispozițiilor legale, prin emiterea actelor administrative ilegale/defavorabile.

De asemenea, recurenții au relevat că instanțele de judecată ierarhic inferioare urmau să cerceteze existența dreptului subiectiv, care le aparține și ilegalitatea actului administrativ, prin care li s-a încălcat acest drept. Iar, constatând aceste două elemente, instanțele de judecată ierarhic inferioare aveau obligația de a decide anularea actului administrativ contestat și repunerea lor în drepturile încălcate.

Recurenții au menționat că prima instanță și instanța de apel au aplicat eronat normele de drept material și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În afară de aceasta, recurenții au invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au executat în deplină măsură obligația legală de a cerceta probele, de a executa interconexiunea dintre acestea, de a auzi părțile, de a aplica corect și direct prevederile legale, astfel, fiindu-le încălcat dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, recurenții au relevat, că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au luat în considerare circumstanțele, care au importanță pentru examinarea cauzei în fond.

Recurenții au solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel contestate, cu pronunțarea unei noi decizii, prin care să fie admisă acțiunea înaintată de ei.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 12 mai 2021 (f.d.172, 173-187).

La data de 09 iunie 2021 Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache au depus recurs împotriva deciziei din 12 mai 2021 (f.d.189).

Plicul cu avizul, prin care a fost expediată lui Veaceslav Mihalache copia deciziei motivate din 12 mai 2021 a Curții de Apel a fost restituit cu mențiunea „nereclamat” (f.d.192-193), astfel fiind eludată posibilitatea acestuia de a recepționa decizia contestată.

Decizia motivată din 12 mai 2021 a Curții de Apel a fost notificată recurentului Radu Nichifor la data de 02 august 2021, fapt confirmat prin avizul de recepție nr.DS8001907495AS, anexat la materialele cauzei (f.d.196).

La data de 09 august 2021 Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache au depus motivarea recursului (f.d.196-201).

Astfel, recursul depus de către Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache la data de 09 august 2021 împotriva deciziei din 12 mai 2021 a Curții de Apel, este în termen.

Prin referința depusă la data de 10 noiembrie 2021, Inspectoratul General al Poliției a solicitat să fie declarat inadmisibil recursul depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache (f.d. 206-211).

Deși Ministerul Afacerilor Interne la data de 02 noiembrie 2021 a recepționat copia recursului depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție nr. DS8005559146AS, anexat la materialele cauzei (f.d.213), acesta nu și-a valorificat dreptul său procedural și nu a depus referință la recursul menționat.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache, în raport cu materialele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului

administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține, că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Radu Nichifor și Veaceslav Mihalache se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Victor Burduh

Nina Vascan